

La paüra dels crancs

Joan Navarro

La paraula no és l'ésser

La paraula no és l'ésser, però és. El riu no parla, però té veu. La mar no és d'aigua, però ens renta. El discurs no és la imatge del cigne al mirall, és el mirall, la boira, el crit que s'ofega dins dels canyars, clapoteig d'auxili, una mà, un cos que esdevé barca, àpat de llambríngols, els ulls que ens guaiten rere cortinatges de brossa. És l'espai del truà, caixa de déu.

Te n'has anat a la ciutat torrejada, la dels tendals als pòrtics, la que no coneix la mar, ni els vaixells, ni els molls.

Te n'has anat i has deixat la ciutat buida de corsaris.

¿Heu sentit la veu dels avencs? ¿La veu dels til·lers?

Ah, sou vosaltres i no ells els qui parlen. La nit no parla, ni els barrancs, ni les aus, ni tan sols la paraula parla.

Ja ho diu el llibre sagrat: ¿Per què preguntes pel meu nom si és secret? Els homes blaus del desert no coneixen el nom d'Al·là perquè és secret. Ningú no coneix el seu propi nom.